

A NAGYTAVAK REJTÉLYE

Hosszú évek teltek az Álomföldön, Csutkamanó azonban egy jöttányit sem öregedett az elmúlt hetek, hónapok, esztendők alatt. A kis álommanó azonban megfélekedett arról, hogy a földlakók ennyi idő alatt megváltoznak: gyermekből felnőttekké cseperednek, a felnőttek meg korosodnak, nagymamák és nagypapák lesznek. Boldizsár is – CSUTKAMANÓ IGAZI BARÁTJA - nagyfiú lett már, s éppen kirándulni indult a barátaival nagytavak mellé, amikor elszunyókált a vonaton és különöset álmódott.

Csutkamanó integetett neki a távoli felhők közül, aztán leereszkedett paripájával a vonat fölé és beugrott Boldizsárhoz a nyitott ablakon keresztül.

- Segíts nekem! – csak ennyit kiáltott a kis manó s egy szempillantás alatt felpattantak mindketten a lóra és szárnyalni kezdtek széleseben a közelgő hegyek felé. Boldizsár újra kisgyerekeknek érezte magát, boldog volt, hogy szabadon vágathat a felhők között apró barátjával, akiről annyiszor de annyiszor álmódott még felnőttként is. A hegyek vészesen közeledtek, a ló azonban megvadulva, fel-felnyerítve hagyta maga mögött a legnagyobb ormokat, madarak iszkoltak útjából, Csutkamanó pedig aggodalmasan és türelmetlenül szorította a gyeplőt. Nem is merete megmondani Boldizsárnak, hogy a nagytavakban, ahová a barátaival készült kirándulni, egyetlen hal sem maradt. Eltűntek az éjszaka, reggelre hírük-hamvuk sem maradt.

Boldizsár sejtette már, hogy nagy a baj, s inkább az egész úton meg sem szólalt.

Végigperegtek előtte a gyermekkorai kalandjai Csutkamanóval, a sok izgalmas és felejthetetlen álm-élmény s amikor éppen ki akarta nyögni szegény feje, hogy mi is a gond voltaképpen, a ló megtorpant, s lassan leereszkedett a magasból.

Csutkamanó leszállt a gyönyörű kék paripáról, és messziről szemrevételezte a nagytavakat. – Boldizsár, eltűntek belőlük a halak – mondta halkán a kis manó. Egy halász álmából tudtam meg, mi történt, napok óta furcsa dolgokat látott a tavon, s fogalma sem volt, mire készülnek.... Tudod, mintha folyosókat építettek volna a tavakban, mindenütt hálók lebegtek a vízben, s a halaknak nem maradt más választásuk, mint a kijelölt ösvényeken, utakon úszkálni. Azt hiszem, a végén valahová beterelték őket – mondta izgatottan a kék álommanó, majd így folytatta: - A halász álmából annyit tudtam csak meg, hogy jött egy hatalmas tányér a tó fölé, és hálókat dobáltak le a vízbe... Úgy szálltak alá ezek a csapdák, mint az esernyők s eltűntek a vízben, észrevétlenül. Elég sok hal fennakadt bennük, s ha nem akartak a hálókban ficákolni, kínlódni, úszniuk kellett a menetiránynak megfelelően.

Boldizsár nem várt tovább, tovább a tavak felé s előkapta hátizsákjából a távcsövet. Nézte a nyugodt vizet, és töprengett. – Kivezették volna a tavakból a halakat? Vagy megsétáltatták őket a tóparton és szárazföldi élőlények lettek? Nem, nem, itt valami egészen másról van szó.... morfondírozott Boldizsár, s mit lát? Az ezüstösen fénylő tányért a tó felett! A csészealjából egy hatalmas vezetéken keresztül kezdtek felszívni a vizet... uramatyám, kiszárad a tó, ha ezek a csirkefogók kiszívják belőle az összes vizet! Csutkamanó azonban nem nézhette tovább tétlenül a zsványságot, belefűjt a varázssípjába és kavarogni kezdtek a hullámok, villámlani kezdett, zörgött az ég s jégeső kezdte verni a csillogó csészealjat. A villámok ott cikáztak a tó felett és a furcsa repülőféleséget úgy megtáncoltatta a vihar, hogy az végül fejjel egyenesen csapódott be a hullámok közé. Egy rémült kis zöld kobold dugta a fejét a megvadult hullámok közül és tehetetlenül csapkodott négy kis karjával. Boldizsár kicincálta őt a partra s hitte is meg nem is, amit lát. – Honnan jött ez a kis furcsa lény? Valamilyik távoli bolygóról? – kérdezte hangosan önmagát Boldizsár. A kis kobold ekkor a kezével mintha bekapcsolt volna egy gombot a mellkasán és válaszolt Boldizsárnak: - Ha akarom, tudom a nyelvedet. Egy gombnyomáson múlik. Messziről jöttem, nagyon-nagyon messziről.... a jövőből. Száz év múlva majd ilyen találmányokkal fognak a gyermekek játszani. Nem lesznek fardok, kukoricakócból épített babák, nem lesznek tündérekéről szóló mesekönyvek és homokozók. Legalábbis, ha az embereken múlik, sok minden megváltozik majd, hidd el nekem.... Az emberek mindig elégedetlenek, mindig újat akarnak, szebbet és jobbat.... csak tudod, barátom, a dolgok néha félresikerülnek. Itt vagyok például én. Olyan parancsot kaptam az egyik nagyon-nagyon gazdag telepestől, hogy szívjam ki innét a vizet, halásszam ki a halakat és az egész tó medrét egyetlen hét leforgása alatt szárítsam ki és betonozzam le, ide szeretné felépíteni a hatalmas szállodáját. A halakat és a vizet a dísztavába kívánta áthelyezni, így hát, mivel nem végeztem el a dolgomat rendesen, már megbocsássatok, de inkább adjatok el engem az ócskapiacra, minthogy visszatérjek a gazdámhoz.

Csutkamanó jót kacagott a kobold történetén: - Méghogy ócskapiac.... Hát ott talált rád a te gazdád? Egy ilyen minden hájjal megkent kis robot a piacon kapható? Tudod mit, átalakítunk téged egy kedves kis játékká, és Boldizsár megajándékozhatja veled a kisöccsét. Mindenki örült a remek ötlet hallatán, Csutkamanó pedig a varázssípjába fűjt és a kis kobold egy mosolygó, elemekre működő aranyos játékszer lett. Ugyanebben a pillanatban valahol messzi a világban az a gazdag telepes egyik-pillanatról a másikra megváltozott. A kapzsi és telhetetlen emberből egy jószívű, becsületes telepes lett, a nagytavakba halakat telepített, s éjjelente arról kezdett álmodni, hogy egy kis oktondi manó hívja őt az álmok birodalmába.... barátkozni.

Boldizsár a robogó vonatban tért ismét észhez. A barátai már sürgették őt, hogy kapja meg a bőröndöket, mert nemsokára megérkeznek és a vonat csak egy pillanatra áll meg a kirándulóhelyükön. Boldizsár sajnálta, hogy véget ér az izgalmas álom, mosolyogva kapta meg a bőröndjét, s amikor a hátizsákjáért nyúlt, abból egy kis robotkobold kandikált kifelé.

vége